

καὶ οἱ μικροὶ μένουσιν εἰς τὴν ἀγνοίαν των καὶ τὴν εὐπιστον ἀπιστίαν των.

Φαίνεται ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ μαγνητισμὸς ἐ-
γνώσθη, καὶ ἔγινε πρακτικὸς ὑπὸ τῶν λαῶν τῆς
βαθυτέρας ἀρχαιότητος. Αἱ ἐπιθέσεις τῶν χειρῶν ἢ
τοσοῦτον ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις, τὰ μαν-
τεῖα, αἱ σιβύλλαι οἱ οἰωνοσκόποι, οἱ κατηχημένοι, αἱ
προφητεῖαι, τὰ θαύματα, δὲν ἦσαν εἰμὴ μαγνητικαὶ
πράξεις, διαφέρουσαι κατὰ τὰς γνώσεις ἢ τὰ συμφέ-
ροντα τῶν χρωμένων αὐτάς.

Πεπαιδευμένοι δέ τινες, ἀναβαίνοντες εἰς πολὺ ἀρ-
χαιοτέραν τοῦ Ἰπποκράτους ἐποχὴν, εἶπον ὅτι τὰ
πρακτικὰ τῆς ἐπιστήμης ταύτης εἶναι κατακεκλεισμένα
ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ναῶν τῆς αἰνιγματώδους Αἰγύ-
πτου. Ἄλλοι δὲ πεπαιδευμένοι, χωρὶς νὰ φοβηθῶσι
τὴν χλεύην, ἐκήρυξαν ὅτι σκηνὴ τις τοῦ Ἀμφυτριῶνος
τοῦ Πλάτου ἐμπερικλύει τὸ ἔμβρυον τῆς ἀποκρύφου
ταύτης ἐπιστήμης. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἑρμοῦ Ζη-
τοῦντος, ν' ἀποκοιμίσῃ τὸν Σωσίαν, μαγνητίζων αὐ-
τόν. Ἄλλ' ἀφέντες ταῦτα ἔλθωμεν εἰς τὴν ἱστορικὴν
ἀλήθειαν.

Περὶ τὰ 1762 ὁ Μέσμερ, μέλος τῆς ἱατρικῆς ἀ-
καδημίας τῆς Βιέννης, ὠδηγήθη ὑπὸ σειρᾶς παρατηρή-
σεων καὶ θεωρειῶν, ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν ρευ-
στοῦ τινος παγκοσμίου, ὅπερ ὠνόμασε *μαγνητισμόν*.
Ἐνθαυρνθεὶς κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ βαρῶνου δὲ Στοι-
ρέν, ἀρχιάτρου τοῦ αὐτοκράτορος, διετάχθη ἀκολου-
θῶς νὰ παύσῃ αἰσχύνων τὴν Ἀκαδημίαν διὰ τοῦ νεω-
τερισμοῦ του ἐκείνου. Ἐκληφθεὶς παρὰ φρων καὶ φαν-
τασιοκόπος, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν γῆν τῶν
ἐγκυκλοπαιδικῶν ἵνα ζητήσῃ ἄσυλον, ὁπαδοῦς, καὶ
πρὸ πάντων κριτὰς. Μόλις δ' ἔφθασεν εἰς Παρισίους
καὶ τὸ σύστημά του ἔφερε τοὺς πάντας εἰς ἐνθουσια-
σμόν. Μολοντί εὗρεν ἐνθερμον ὁπαδὸν καὶ ὑπερασπι-
στὴν τὸν Κ. Δελῶμ, ἕνα τῶν διευθυντῶν τῆς ἱατρι-
κῆς σχολῆς, καὶ ἀρχιάτρου τοῦ κόμητος τῆς Ἀρτε-
σίας, ἀλλ' ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῆς συστηθείσης ἐπι-
τροπῆς, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ μαγνη-
τισμοῦ, ἐξαιρουμένου τοῦ Κ. Ἰουσιῶ, ὅστις ὑπερασπί-
σθη παρ' ἑρῆσιν τὸν Μέσμερ. Ἐντούτοις, ὁ Μέσμερ
ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Γαλλίας, ἀφίπων τὴν θέσιν του εἰς
τὸν κόμητα Καλλίστρον. Ἀπέθανε δὲ τὸ 1815 εἰς τὸ
μικρὸν χωρίον τῆς γεννήσεώς του ἐν Γερμανίᾳ. Ἐν
Γαλλίᾳ δὲ ἀφῆκε προσυλήτους τοὺς πολλοὺς, μεταξὺ
τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τοὺς ἀδελφοὺς Ἰσεγιούρ, τὸν
Κόρμαν, τὸν Βεργὰς, τὸν ἡγούμενον Γεράρδον, τὸν
μαρκέσιον Λαφαγέτην τὸν Κ. Δεπρὰ, τὸν Γιουλ δὲ
Σεπρεμενίλ, τὸν Φουρνὲλ καὶ τέλος τὸν ἱατρὸν Κλο-
κέ. Τῷ 1813, ἔφην ἡ περιώνυμος ἱστορία τοῦ ζωϊ-
κοῦ μαγνητισμοῦ, ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κυ-
ρίου Δελεύζου, καὶ τέλος, τῷ 1825, συζητήσεις σπου-
δαῖται ἐπανελήφθησαν ἐντὸς τῆς βασιλικῆς Ἀκαδημίας
τῆς ἱατρικῆς. Τῷ 1831, ὁ ἱατρὸς Ὑσσὼν (Husson)
μετὰ γενόμενα πειράματα, ὑπέβηκε τὴν ἐκθεσίν του
ἐν ᾗ ἀναγινώσκονται τὰ ἐπόμενα περὶ τῆς τοῦ ὑπο-
βάτου καταστάσεως.

• Παράγει αὕτη, λέγει ὁ ἱατρὸς, τὴν ἀνάπτυξιν

νέων τινῶν δυνάμεων, οἷον τῆς θεωρητικῆς δευδερκειᾶς
(d'intuition), τοῦ ἐνδομύχου προορατικοῦ, καὶ ἐπιφέ-
ρει μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὴν φυσιολογικὴν κατα-
στασιν τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὴν ἀναισθησίαν, τὴν αἰφνί-
διον καὶ σημαντικὴν αὐξησιν τῶν δυνάμεων.

• Ὅταν ἀπαξ καταληφθῇ τις ὑπὸ τοῦ μαγνητι-
κοῦ ὕπνου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ προσφυγὴ εἰς
τὰς μαγνητικὰς ἐπαφάς, διὰ νὰ μαγνητισθῇ ἐκ νέου.

• Τὸ βλέμμα τοῦ μαγνητιστοῦ, μόνῃ ἠθέλησιν του
ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν. Ὅχι μόνον δύναται τις νὰ
ἐνεργῇ ἐπὶ τοῦ μαγνητιζομένου, ἀλλὰ πρὸς τούτοις
νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας, νὰ τὸν ἐξά-
ξῃ αὐτῆς ἀκουσίως του, μακρὰν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν
τινα καὶ ἀκόμη χωριζομένη διὰ τοῖχου.

• Εἶδομεν δύο ὑπνοβάτας νὰ διακρίνωσι μὲ ὁμμα-
τα κεκλεισμένα τὰ θεντά ἐνώπιόν των ἀντικείμενα.
Ἀπαντήσαμεν εἰς δύο ἄλλους τὴν δύναμιν τοῦ προ-
βλέπειν ἔργα τοῦ ὁργανισμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ
ἥττον πολὺ πλοκα· αἱ προρρήσεις των ἐπραγματοποιή-
θησαν μετ' ἀξιοσημειώτου ἀκριβείας.

Ἄγνωστον τίς ἢ μέλλουσα τύχη τοῦ μαγνη-
τισμοῦ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς σήμερον δύναται τις νὰ ὁμολο-
γήσῃ ὅτι εἶναι θαυμάσια τὰ γνωστὰ ἤδη αὐτοῦ ἀπο-
τελέσματα.

Ἡ ΑΓΓΛΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ.

(Υπὸ S. Henri Berthoud.)

Ἄν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τοὺς σοφοὺς τῶν ἀν-
θρώπων, ἡ ἐπιστήμη θέλει φθάσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ἐξη-
γῇ τὰ μυστηριώδεστερα τῶν πραγμάτων, ὡς καὶ αὐτὰ
τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Κατὰ τινες ὁπαδοὺς αὐτῆς, ὁ ἔρως,
ναί, ὁ ἔρως, δὲν φαίνεται νὰ ᾔῃν ἄλλο ἢ ἐπὶ ῥῶσιν
τοῦ μαγνητικοῦ ρευστοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου (ἔρωτος) μετ'
οὐ πολὺ ἴσως θέλομεν δύνασθαι ν' ἀπαλαττώμεθα (ὁ-
ποίας εὐχῆς ἔργον!) καταφεύγοντες εἰς τὰς ἐπαφάς,
δι' ὧν οἱ μῦσαι τῆς τέχνης ἀποκοιμίζουσι καὶ ἐξυπνώ-
σι τοὺς ὑπνοβάτας.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἔρχομαι νὰ σᾶς διηγηθῶ ἱστορίαν
τινα ὁπτασιοσκόπου.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ ἔτους 1795, ἡ διὰ νὰ μεταχειρι-
σθῶμεν τὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὸ ἔτος Γ'. τῆς
Γαλλικῆς Δημοκρατίας, μιᾶς καὶ ἀδιαιρέτου, μικρὸν
μετὰ τὴν ἀξιοθρήνητον ὑπόθεσιν τοῦ Κιβερὰ, γυνὴ τις
συνελήφθη, καθ' ἣν στιγμὴν ἐζήτει νὰ εἰσδύσῃ εἰς Γαλ-
λίαν δὲ τῶν συνόρων τῆς τῆς Ἑλβετίας· ἡ γυνὴ αὕτη
δὲν ὠμίλει τὴν γαλλικὴν· ὅταν δὲ εὗρον διηρμενέα διὰ
τὴν ἐξετάσουσαν περὶ τῶν αἰτιῶν, αἰτίνας τὴν παρεκί-
νησαν ν' ἀποπειραθῇ ἀνευ διαβατηρίου ὁδοπορίαν τόσον
ἐπικίνδυνον, ἀπεκρίθη ὅτι ἐξετιθέτο εἰς ἔλους τοὺς
κινδύνους διὰ νὰ ἐπισκερθῇ τὸ φρούριον ὅπου ὁ βάρβα-

ρος ἄρχων τοῦ Φανέλ ὑπεχρέωσε τὴν Γαβριήλην Δὲ Βερζὺ νὰ φάγῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἡ αἰτιολογία αὕτη τοσοῦτον ἐφάνη γελοία, ὥστε δὲν ἐδυνήθησαν νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἔλεγεν ἀλήθειαν, ἢ εἵχε σῶας τὰς φρένας ἢ γυνὴ αὕτη, καὶ τὴν ἀπέστειλαν αἰχμάλωτον εἰς Παρισίους, μετ' εὐαριθμὸν συνοδίας, ὡς κατὰσκοπον τῆς Ἀγγλίας. Ἐφθασεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐφῆρθη εἰς τὴν εἰρκτὴν, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ Ταλλιὲν ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ βήματος.

« Τὰ κύματα ἐβρίσαν ὑπὸ τὴν ῥομφαίαν τοῦ νόμου τὸν ἀρχεῖον ἐκεῖνον ὄχλον τῶν μισθωτῶν τοῦ Πίττ, τοὺς στυγεροὺς τούτους αὐτουργοὺς πασῶν τῶν δυστυχῶν μας. Ἐτόλμησαν νὰ πατήσωσιν ἐκ νέου τὸ ἔδαφος τῆς πατρώας γῆς των, καὶ ἡ γῆ αὕτη θέλει τοὺς καταφάγει. . . »

Κρίνετε λοιπὸν ὁποίαν ὑποδοχὴν ἔλαβεν εἰς τὴν Κονσιερgerίαν ἡ συμπατριώτης τοῦ Πίττ! Τὴν ἔκακομεταχειρίσθησαν, καὶ διεσκέδαζον ἀπανθρώπως διὰ τοὺς φόβους τῆς τοῦ ἐκφραζομένου εἰς γλώσσαν διεφθαρμένην, εἰς ἣν ἐμιγνύοντο σπάνιαί τινες γαλλικαὶ λέξεις παραδόξως παραμεμορφωμένα.

Ὅταν δὲ ἐξήντησαν κατ' αὐτῆς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ ἐμπαιγμοῦ καὶ τῶν ὑβρεων, τὴν ἐβρίσαν εἰς τὴν σκοτεινοτέραν καὶ ὀχληρωτέραν φυλακὴν. Ἡ θύρα τῆς θλιβερᾶς ταύτης κατοικίας δὲν εἶχε πλέον τῶν τεσσάρων ποδῶν ὕψος, καὶ ἔπρεπε, διὰ νὰ εἰσέλθῃ, νὰ κλίνη τὸ σῶμα ὀλόκληρον. Ὁ εἰσερχόμενος δὲ εὐρίσκετο τότε εἰς μέρος φωτισζόμενον διὰ τινος ὀπῆς ὀριζοντίας, ἐχούσης μὲν ὕψος τεσσάρων δακτύλων, πλάτος δὲ δεκαπέντε· τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἀπὸ τὰ τεῖχη, καὶ ἐπιπτεν εἰς ἔδαφος ἑστρωμένον ὑπὸ ἐρυθρῶν πλίνθων· τέλος ἡ ἀποσκευὴ συνίστατο εἰς μίαν κλινὴν ἐκ λωρίων, καὶ εἰς παραπέτασμά τι.

Ἡ κλινὴ ἐχρησίμευεν ἐνταυτῷ ὡς στῶμα καὶ ὡς καθέδρα, διὰ δὲ τοῦ παραπετάσματος, ὅταν ἡ δεσμία, ἐξεδύετο τὸ ἐσπέρας, ἔκλειε κατὰ τὸ ἥμισυ, παρὰθυρόν τι ἀνοιγόμενον ἐπὶ τῆς εἰρκτῆς καὶ ἀφίεν τοὺς δεσμοφύκακας νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐκ τοῦ πλησίον δωματίου τὰ μικρότερα κινήματα τῆς αἰχμαλώτου.

Ἡ ξένη, εἰσερχομένη εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο καταγώγιον, ὠπισθοδρόμησεν ὑπὸ φρίκης, καὶ ἠρώτησεν ἂν δὲν εἶχαν φυλακὴν διὰ τὰς γυναῖκας ὀλιγώτερον φοβερὰν· ἡ μόνη ἀπάντησις τοῦ δεσμοφύκακος ἦτον ἡ παρωδία τῆς ἀγγλογαλλικῆς γλώσσης τῆς δυστυχοῦς γυναικός.

— Ἐοῦ, κυρία Μιλὸρδ, τῆς λέγει, νὰ ᾗθῃ πολὺ δύσκολη, ἐπειδὴ νὰ ᾗται εἰς τὸ παλάτι τῆς Κ. Καπέτου (*)

Ἐπειτα, γοητευμένος διὰ τὸν ἀστείον τοῦτον, τὸν ὅποιον εὕρισκε πνευματώδεστατον, ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν ὀγκώδη θύραν, τὴν ὁποίαν περιέφρασσον πλατεῖαι σιδηραὶ πλάκες. Μεθ' οὗ, ἡ δέσμιος ἤκουσε κροτῶντας τρεῖς ἢ τέσσαρας ὀγκώδεις μοχλοὺς, καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τοὺς συναδελφούς του πόσον χαριέντως ἀπήντησεν εἰς τὴν Γ ὁ δ δ ε μ.

Ἐν τούτοις ἡ ξένη ἐγονυπέτησε καὶ ἐθεώρει κύκλῳ αὐτῆς μὲ ὀρθοσκευτικὴν συγκίνησιν· ἕκαστον τῶν ἀντι-

κειμένων τῶν ζοφερῶν τούτων τόπων ἐγίνετο ἀλλήλοδιαδόχως δι' αὐτὴν ἀντικείμενον εὐλαβοῦς προσοχῆς.

— Παρεπονόμην, ἀνέκραξεν αὕτη, παρεπονόμην ὅτι ἐβρίθην εἰς τὴν εἰρκτὴν, καὶ ἐν τούτοις ἡ εἰρκτὴ αὕτη εἶναι ἡ τῆς θυγατρὸς τῆς Μαρίας Ὁθρεσίας! τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας! τῆς ὠραίας, τῆς εὐγενοῦς Μαρίας Ἀντωνίτης! Ἐξήτουν τροφὴν εἰς τὰν συγκινήσεις τῆς καρδίας μου, ἐπεχείρησα ταξείδιον εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς περιφήμους διὰ τὰς θλιβερὰς ἀναμνήσεις των τόπους. . . Ποτὲ ἐμπνευσίς ζωηροτέρα καὶ ὑψηλοτέρα δὲν ἐκυρίευσεν τὸ πνεῦμα μου. Εἰς τὸ ἔργον! διότι τὸ μυθιστόρημα τὸ ὅποιον ἤρχισα εἰς τὴν Ἑλβετίαν δὲν δύναμαι νὰ τελειώσῃ εἰς τόπους πλέον ἁρμοδίου νὰ ἐμπνεύσωσιν ἰδέας ταραχώδεις καὶ τρομεράς.

Ταῦτα δ' εἰπούσα, ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου τῆς μικρὸν φάκελλον διαφυγόντα τέως τὴν προσοχὴν τῶν δεσμοφυλάκων, καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον. Ἐπλησίασεν εἰς τὴν ὀπῆν, ὅσον τὸ δυνατόν, διὰ νὰ μὴ στερῇται τοῦ ὀλίγου φωτός, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ παραθύρου τούτου εἰσέδυνεν εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἔλαβε μόλυβδον καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐσπευσμένως καὶ νὰ καλύπτῃ δέκα ἢ δώδεκα σελίδας πεπικνωμένως καὶ σχηματιζόμενας, διὰ νὰ εἴπω εὖτω, ἐκ μικροσκοπικῶν χαρακτῆρων. Ἐπαυσε δὲ γράφουσα μόνον τὴν νύκτα. Τότε δὲ ἐν ᾧ διετίθετο νὰ διπλώσῃ τὸ χειρόγραφον καὶ νὰ τὸ ἐγκλείσῃ εἰς τὸν κόλπον τῆς ἡθιᾶν τραχεῖαν χεῖρα ἀρπάζουσιν τὴν ἰδικὴν της, καὶ ἀποσπῶσιν τὰ ἔγγραφα. . . Ὁ δεσμοφύλαξ εἰσῆλθε σιγαλὰ εἰς τὴν εἰρκτὴν, χωρὶς ἡ δεσμία, προσηλωμένη εἰς τὴν ἐργασίαν της νὰ εἰσὴσῃ τὸ βῆμα τοῦ κατασκόπου.

— Ἀ! Ἀ! Κυρία Γόδδεμ, ἐφώναξεν εὖτος μὲ θριαμβευτικὴν φωνὴν, νομίζεις ὅτι δύνασαι νὰ γράψῃς ἀταράχως χαρτιὰ, νὰ μηχανάσῃς κατ' ἀρέσκειαν σου νομισμὰς κατὰ τῆς Δημοκρατίας, καὶ νὰ λαμβάνῃς συνενόσεις μὲ τοὺς ἔχθρους τοῦ ἔθνους! Θὰ ἰδῶμεν, τί θὰ προκύψῃ ἐκ τούτου! τὰ γράμματα, τὰ ὅποια κρατῶ θὰ ἐγχειρισθῶσι σήμερον εἰς τὸν Κύριον Ταλλιὲν, καὶ θὰ μάθωμεν ποίας ποινῆς θέλεις θεωρηθῇ ἄξια μετὰ τὴν νέαν σου ταύτην ἀπόπειραν κατὰ τῆς δημοκρατίας· ἀκούεις, ἀθλία ἐντολοδόχε τοῦ Πίττ καὶ τοῦ Κεβούργου;

Τῷόντι, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ Ταλλιὲν ἔλαβε τὸ χειρόγραφον τῆς ξένης. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζε τὴν Ἀγγλικὴν, ἐσήμανε καὶ ἐξήτησε τὸν γραμματέα του. Εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ ὑπῆρέτου του ὅτι ὁ γραμματεὺς του δὲν ἐπανῆλθεν, ἔλαβε τὸν φάκελλον καὶ μετέβη εἰς τῆς γυναικὸς του· αὕτη δὲ ἐτελείωνεν τὸν καλλωπισμὸν της. Ὁ Συμβατικὸς ἐλησμόνησε κατὰ πρῶτον, στιγμὰς τινάς, τὸ αἴτιον, ὅπερ ἔφερεν αὐτὴν ἔξω τοῦ σπουδαστηρίου του, ὅταν εὐρέθῃ ἐνώπιον τῆς ἐξαισίας καὶ θελκτικῆς γυναικός. Ἡμικεκλιμένη, εἰς στάσιν γοητευτικὴν, προσέειπε περὶ τὴν κνήμην της καὶ περιετύλισεν εἰς τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν της πεπληρωμένους δακτυλιδίων, τὰς στενάς ταινίας κοθόρνου πορφυροῦ. Ὁ χιτῶν της, σχήματος αὐστηρῶς ἐλληνικοῦ, ἀφῆεν ἐντελῶς γυμνοὺς τοὺς βραχιόνάς της, προσεκολλᾶτο εἰς τὸν ὦμον διὰ τινος ἀδαμαντίνης πόρπης, καὶ μόλις ἐκάλυπτε τὸ στήθος της. Τέλος, ἡ κόμη της πεπλεγμένη ὡς ἡ τῆς Πολυμνίας τοῦ Λούβρου, ἡδυπαθέστατα καὶ ἁρμονικώτατα συνεφώνει πρὸς τοὺς χα-

(*) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔδιδον τότε εἰς τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, ὡς καταγομένης τῆς Β. οἰκογενείας ἐκ τῶν Capet. (Σ. τοῦ Μ.)

πρακτῆρας τῆς τοῦς ὅλως ἑλληνικῆς ἀγνότητος, καὶ ἤρξαντο θαυμασιῶς τὴν καλλονὴν φυσιογνωμίας ἀνακαλούσης συγχρόνως τὴν ἀρχαίαν Νιόβην καὶ τοὺς θελκτικὸς χαρακτῆρας τῆς νεανίδος Μάρς, τοσοῦτον νέας τότε καὶ τοσοῦτον ὠραίας.

Ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα τῆς, ἡ Κυρία Ταλλιέν, ἐξέβαλε μικρὰν φωνὴν χαρίεντος τρόμου, τὴν ὁποίαν τὸ αἰφνίδιον ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς γυναῖκας.

— Ποῖον ἀντικείμενον σοβαρὸν σὲ κάμνει νὰ εἰσδύῃς ἀπροσδοκῆτως οὕτως εἰς τὸν θάλαμον τοῦ καλλιπισμοῦ μου; ἠρώτησεν αὐτὴ μειδιῶσα.

— Πρὸ ὀλίγου κατέσχον ἐπὶ μιᾶς κατασκόπου ἔγγραφα περιέχοντα, λέγουσι, τὰς ἀποδείξεις ἐπικινδύνου συνομωσίας. Ὁ γραμματεὺς μου εἶναι ἀπὼν, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ Ἀγγλικόν, ἔρχομαι νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὶ τὰ μεταφράσῃς.

Ἡ Κυρία Ταλλιέν ἔλαβε τὸ χειρόγραφον, τὸ παρήτρεξε, καὶ ἀνέγνωσε μὲ φωνὴν σκωπτικὴν.

« Ὁ ἄνεμος ρίπτει τοὺς μελαγχολικοὺς θρήνους τοῦ ἀναμῆσον τοῦ φυλλώματος, τὸ ἐκφοβίζει, θρήνεϊ, καὶ ὁ ὕετός πεῖπει ἐπὶ τῆς γῆς ῥαγδαίως. Ἡ φρίκη, τὴν ὁποίαν μὲ ἐμπνέει ἡ φυλακὴ μου ἔτι φρικωθεστέρα καθίσταται. Φαντάσματα φαίνονται ἐξερχόμενα πανταχόθεν καὶ σείοντα τὰ νεκρικὰ σάβανά των! Ὡ! πῶς ἡ δυστυχία θέτει ἐπὶ τοῦ μέτωπῳ μου χεῖρα ψυχρὰν καὶ ἀσπλαγχνον. »

« Οὐτὶς ὠμίλει ἡ Ἰουλία, καὶ αἱ τρέμουσαι χεῖρες τῆς περιερέροντο μετὰ φρίκης, ψάφουσαι τὰ ὑγρά τεῖχη τοῦ φρουρίου τοῦ Μαζίν. . . »

— Ἰδοὺ παράδοξος συνομωσία, διέκοψεν ἡ Κυρία Ταλλιέν. Ἀς ἰδομεν τὸ περιτύλιγμα. . . . Κεφάλαιον IB. — « τὸ ὑπόγειον τοῦ φρουρίου τοῦ Μαζίν. . . » ἔπειτα ἐν ὀνόματι γυναικὸς Ἀννὰ Ραδκλίφ. Ναί, εἶναι τὸ ὄνομα τῆς ὑπόπτου. . . Ραδκλίφη! ὀλίγωρα, πολίτα, διάταξον τὴν ἀπόλυσίν τῆς! Ἀς ἐλευθερωθῇ ταχέως ἡ γυνὴ αὕτη! ἄς μὲ τὴν φέρωσιν. Εἶναι ἡ πρώτη μυθιστοριογράφος τῆς Ἀγγλίας. Εἶναι ἡ συγγραφεὺς τῶν Μυστηρίων τοῦ Οὐδὸβλφου, καὶ ὄχι κατάσκοπος, καὶ ἔτι ὀλιγώτερον συνομώτης.

Τότε ὁ Ταλλιέν ἐνθυμῆθη τὴν ῥωμαντικὴν πρόθεσιν τοῦ ταξειδίου τῆς ξένης. Ἀνεγνώρισεν ἐπίσης τὴν ἀπάντην τοῦ ἐπιτετραμμένου του καὶ τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἤρχθη νὰ γελάξῃ ἐξ ὅλης καρδίας. Διέταξεν ἐπομένως ν' ἀπολύσωσιν ἀμέσως τὴν Ἀννὰ Ραδκλίφην καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰς τῆς Κυρίας Ταλλιέν. Αὕτη δὲ, λησμονήσασα τὸν καλλιπισμόν τῆς καὶ τὸν χορὸν, δι' ἐν-ήτοιμάζετο περιχαρῆς, ἤρχθη νὰ περιέρχεται τὸ δωμάτιόν τῆς μὲ παιδικὴν ὅλως χαρὰν, καὶ ζωηρὰν περιέργειαν ἐνδεικνύουσα. Ἐμελλε τέλος νὰ ἴδῃ καὶ μὲ τρόπον τοσοῦτον ἐπαγωγὸν καὶ ἀπροσδόκητον, τὴν συγγραφέα, ἥς τὰ μυθιστορήματα τῶσάκις τὴν συνεκίνησαν διὰ παραδόξων διηγήσεων, ὁπτασιῶν, φαντασμάτων καὶ αἰχμαλώτων ἀποθανόντων τῆς πείνης εἰς τρομερὰς εἰρκτάς. Ἡ ριθμὶ τὰς στιγμὰς, ἐξέταζεν ἀδιακόπως τὸν ὠροδείκτην τοῦ ὥρολόγιου. . . ! Τέλος, κρότος ἀμάξης ἠκούσθη εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ Κυρία Ταλλιέν ἔβραμεν εἰς προπύαντήσιν τῆς, μία θύρα ἠνοιχθῇ καὶ αἱ δύο γυναῖκες εὐρέθησαν ἡ μία κατέναντι τῆς ἄλλης.

Ἡ μὲν κυρία Ἀννα Ραδκλίφη ἐσταμάτησε τεθαμβωμένη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ θαλάμου, τὸ ὅποιον ἐνκότισε τὰ

ὄμματά τῆς, βεβαρυμένα εἰσέτι ἀπὸ τὸ ὕπνρον σκότος τῆς εἰρκτης, ἡ δὲ κυρία Ταλλιέν ὠπισθοδρόμησεν, καταπλαγεῖσα ἡ μᾶλλον εἰπεῖν βαρυθυμούσα, ἐνώπιον τοῦ παραδόξου προσώπου τὸ ὅποιον ἔτατο πρὸ αὐτῆς.

Τῷόντι, ποτὲ ἀντίθεσις πλέον ἐντελὴς καὶ ἀπύλουτος δὲν ὑπῆρξε μεταξὺ δύο γυναικῶν.

Ἡ Κυρία Ταλλιέν, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, ὁμοίαζε, μὲ τὸν αἰθέριον χιτῶνά τῆς, ἄγαλμα ἑλληνικὸν ὠραῖον καὶ ἐμψυχον. Θαυμασία καὶ ἐπιτηδεῖα τέχνη ἀπεδείκνυε τὰς μικροτέρας χάριτας τοῦ εὐλογίστου ἀναστήματός τῆς, τοῦ κομποῦ καὶ μικροῦ ποδὸς τῆς, τοῦ ἡδυπαθοῦς βραχιονός τῆς· οἱ περικοσμοῦντες τὴν κόμην τῆς ἀδάμαντες, ἔλαμπον ὀλιγώτερον τοῦ μαύρου καὶ ζωηροῦ ὀμματος τῆς, καὶ οἱ μᾶλλον προκατειλημμένοι, κατ' αὐτῆς, δὲν ἠδύναντο ν' ἀντισταθῶσιν εἰς τὸ χαρίεν τοῦ μειδιάματός τῆς.

Ἡ δὲ Ἀννα Ραδκλίφη, ἀπεναντίας ἦτο ξηρὰ, τραχεῖα, ψυχρὰ, ἡμελημένη ὑπὲρ τὸ δέον, Ἡ ἀταξία τοῦ καλλιπισμοῦ τῆς ἀφεικτον ἀποτελεσματῆς κρατήσεώς τῆς, τοῦ ταξειδίου τῆς, τῆς αἰχμαλωσίας τῆς, παρίστα τὴν ξένην ταύτην ὡς τὴν ἀλλόκοτον καὶ ἀνήκουστον πλάσμα. Τέλος, ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἡλικίαν πλέον τῶν 32 ἐτῶν, ἐφαίνετο ὅμως ὡς ἄγουσα τὸ ἐλάχιστον τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος.

Ὅλιγον τι συνελθοῦσα ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐκπλήξεως, ἡ Κυρία Ταλλιέν ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ξένην, λέγουσα ἀγγλιστὶ, τὸ πόσον θεωρεῖ ἑαυτὴν εὐτυχῇ, διότι ἀπῆλause καὶ ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυναῖκα τὸσον ἔνδοξον, ὡς τὴν Κυρίαν Ἀνναν Ραδκλίφην.

Ἡ ἀγγλὶς ἐξέφρασε δι' εὐγενῶν λέξεων τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, ἔπειτα δὲ ἐκάθησαν ἀμφοτέραι ἀπεναντί τῆς ἐτίαις, τῆς ὁποίας ἡ ζωηρὰ φλόξ καὶ ἡ ζωογόνος θερμότης ἐπροξένησε μεγίστην εὐχαριστήσιν εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν αἰχμάλωτον, καὶ τῆς ἀπέδωσαν τὴν ἐνέργειαν τοῦ πνεύματος, νῆν ὁποῖαν τὸ ψυχὸς τῆς εἰρκτης ἐφαίνετο ὅτι ἀπενάρκωστε.

Πάραυτα δὲ συνομιλία ζωηρὰ, περίεργος, ἐνδόμυχος, πλήρης θελήτηρου καὶ ἀφελείας συνεδέθη μετὰ τῶν δύο τούτων γυναικῶν, διεκοπεῖσαν ἅπασι μόνον, ὅτε ἡ Κυρία Ταλλιέν διέταξε τὴν θαλαμηπόλον τῆς νὰ εἰπῇ ν' ἀποκεῖναι τὴν ἄμαξαν, καὶ νὰ κλείσωσι τὴν θύραν εἰς ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους.

Ἡ Ἀννα Ραδκλίφη περιηγήθη πολὺ καὶ ὠμίλει περὶ τῶν περιηγήσεων μετὰ χάριτος ἀπαραμιλλου. Οὐδεὶς ἤξευρε κάλλιον ν' ἀκούῃ, οὐδ' ἐλάμβανε περισσοτέραν ἡδονὴν ἀκούων παρὰ τὴν κυρίαν Ταλλιέν. Ἡ ὁμιλία παρετάθη μέχρι βαθείας νυκτός, διότι ἐλησμόνησαν τὴν ὥραν, καὶ καθ' ἡ στιγμὴν ἡ κυρία Ραδκλίφη διηγείτο τολμηρὰν τινὰ πράξιν τοῦ ταξειδίου τῆς εἰς Ἑλβετίαν, τὸ ὥρολόγιον τοῦ θαλάμου ἐσήμανεν αἰφνιδίως τὸ μεσονύκτιον. . . Φρικίαις περιέτρεξε τὰ μέλη τῆς ξένης, τὸ πρόσωπόν τῆς ἐκαλύφθη ὑπὸ ὠχρότητος, διεκόπη, καὶ ἔφερε περὶ αὐτὴν βλέμματα πλήρη τρόμου καὶ παραφροσύνης. Ἡθελεν εἰπεῖ τις ὅτι φάντασμα τι ἔτατο ἐμπροσθέν τῆς, ὅπερ ἠκολούθει μὲ τὰ βλέμματα, τρέμουσα καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς τῆς· παρήλθε δὲ ὑπὲρ τὸ ἐν τέτατον τῆς ὥρας εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ φρίκη μετεδόθη σχεδὸν καὶ εἰς τὴν κυρίαν Ταλλιέν, ἥτις ἀμνηχανοῦσα τί νὰ πράξῃ, οὐδ' ἐτόλμα ν' ἀποτεινῇ τὸν λόγον

πρὸς τὴν κυρίαν 'Ραδκλίφην. Τέλος, αὕτη ἀνηγέρθη δι' αἰφνιδίου ὠθήσεως, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἔδειξε διὰ τοῦ θακτύλου, καὶ διέταξε νὰ ἐξέλθῃ τις, τὸν ὁποῖον ὠνόμαζαν 'Ερρίκον· ἔπειτα ἐφάνη λαμβάνουσα μεγάλην ἀνακούφισιν.

— Τέλος, ἀνέκραξεν αὕτη, ἀνεχώρησε.

Τότε κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως, καὶ ταρσασομένη ἀπὸ σφοδρῶς σπασμούς, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Κυρίας Ταλλιέν, ἥτις τῇ ἐπεδαψίλευσε τὰς τρυφερωτέρας περιποιήσεις. 'Όταν ἡ ἀσθενὴς συνῆλθε, τὰ βλέμματά της προσηλώθησαν μετ' ἐκστάσεως ἐπὶ τοῦ ὥραιου καὶ συμπαθητικοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖον τὴν περιέβαλεν. 'Εφάνη ἀνακαλοῦσα τὰς ἀναμνήσεις της, αἰνέσας τῆς διέφευγον, καὶ ἀνεγνώρισε τέλος ἐκεῖνην, ἥτις τὴν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὰ δάκρυά της ἔρρευαν κρουνήδον· ἔκρυψε δὲ τὴν κεφαλὴν της εἰς τὸ στήθος τῆς Κυρίας Ταλλιέν καὶ ἐψιθύριεν·

— 'Ω! εἶναι τοῦτο φρικῶδες μυστήριον!

'Η Κυρία Ταλλιέν, χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι προσέσχεν εἰς τοὺς λόγους, εὖς ἡ ξένη ἐπρόφερεν, ἐπροσπάθησε νὰ τὴν κατευνάσῃ. 'Όταν δὲ κατώρθωσε νὰ τὴν καταπαύῃ ὀλίγον, τὴν ὠδήγησεν ἡ ἰδία εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον προητοιμάσθη, δι' ἣν ἡ τύχη τόσον ἀπροσδοκῆτως τῇ ἐνεπιστεύθη.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ Κυρία 'Ραδκλίφη ἐφάνη εἰς τὸν θάλαμον τῆς ὑποδοχῆς τῆς Κυρίας Ταλλιέν, ὅταν αὕτη τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἐδύνάτο νὰ τὴν ὑποδεχθῇ. 'Ατάραχος καὶ γλυκεῖα, ἐνδεδυμένη ὡς αἱ γαλλίδες, ἐφαίνετο δέκα ἔτη νεωτέρα, καὶ δὲν ἐστειρεῖτο ὥραϊότητος τινος ὑπὸ τὸ νέον ἐνδυμα τὸ ὁποῖον παρεδέχθη.

Δὲν εἶπε λέξιν περὶ τῆς σκηνῆς τῆς προτεραίας, ἐφάνη εὐθυμος, πνευματώδης, ἀξίεραστος, καὶ ἔλαβεν εἰς τὴν συνομιλίαν, ἥτις ἐγένετο ἀγγλιστί, μέρος ἑνεργητικῶν καὶ ζωηρῶν. ὅτε δὲ μόνον τὸ ὁρολόγιον ἐσήμανεν ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν ὥρας, ὡχρίασεν, ἔμεινε σύννοους καὶ μετὰ τινος στιγμῆς ἐγένετο ἄφαντος.

Τὸ αὐτὸ συνέβη τὴν ἐπιούσαν καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας.

Τὸ μυστήριον τοῦτο ἐκίνει εἰς ἄκρον τὴν περιέργειαν τῆς Κ. Ταλλιέν· ἀλλ' ἔχουσα πολλὴν λεπτότητα, ἐσέβητο ἀρκούντως τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα, ὥστε νὰ μὴν ἐρωτήσῃ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν εἰς τὴν φιλοξενίαν της ξένην.

Εἰς μὴν παρῆλθε τοιοῦτοτρόπως, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποῖου ἡ Κ. 'Αννα 'Ραδκλίφη, ἐσπέραν τινὰ εὐρισκομένη μόνη πλησίον τῆς Κ. Ταλλιέν, δὲν ἐδυνήθη νὰ τῆς κρύψῃ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠθάνετο, βλέπουσα ἐαυτὴν κρατουμένην αἰχμάλωτον εἰς Γαλλίαν, καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα της.

'Αμέσως ἡ Κ. Ταλλιέν ἠγέρθη, ὑπῆγε νὰ λάβῃ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα περιεῖχε θήκη τις σχήματος ἑλληνικοῦ, τὸ ὁποῖον ἦτο τότε τοῦ συρμού, καὶ τὰ ἐνεχειρίσεν εἰς τὴν ξένην· ἦτο τὸ διαβατήριόν της, χρονολογούμενον ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἡ Κ. 'Ραδκλίφη ἐξῆλθε τῆς εἰρκτῆς.

— 'Επειδὴ θέλεις ν' ἀφήσῃς τοὺς ἐν Γαλλίᾳ φίλους σου, λέγει ἡ Κ. Ταλλιέν μειδῶσα, ἀνεχώρησε ἀχάριστε!

'Η 'Αγγλὶς ἔλαβε τὰς ὥραιās χεῖρας τῆς εὐεργε-
ΤΟΜ. Δ'. (Φυλλάδ. 87).

τριάς τῆς καὶ τὰς ἔφερε μετὰ τρυφερότητος εἰς τὰ χεῖλη.

— 'Ω! 'Όχι ἀχάριστος! ἀπανέλαβεν αὕτη· ἀλλ' ἰδοὺ· φθάνει τὸ τέλος τοῦ ἔτους· καθήκον εὐσεβές, καθήκον ἐπίσημον μὲ καλεῖ εἰς τὸν τόπον μου. Εἰς τι πτωχὸν χωρίον πλησίον τοῦ Λονδίνου εὐρίσκονται δύο τάφοι, οἵτινες κατὰ πρῶτον, ἀπὸ παντήκοντα περὶ τοῦ ἐτῶν, θὰ εὐρεθῶσιν ἀνευ ἀνθρώπων καὶ δεήτων, ἂν τὴν 25 δεκεμβρίου δὲν ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου. Εἶναι θλιβερά τις ἱστορία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ, ἐπρόσθεσεν αὕτη, χαμηλόνουσα τὴν φωνήν. 'Ακούσατε.

Εἰποῦσα δὲ ταῦτα, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, καὶ ἐφάνη τεταραγμένη ἀπὸ συγκίνησιν ἀλγεινὴν καὶ σφοδράν.

« Πρὸ δέκα ἐτῶν, ἤρxisεν αὕτη λέγουσα, ἔζων πλησίον θείας μου ἀσθενούς, ἥτις κατέπεισε τὴν μητέρα μου νὰ μὲ ἔχῃ πλησίον της διὰ νὰ τὴν περιποιούμαι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός της, νὰ τῆς κλείσω τὰ ὄμματα, καὶ νὰ κληρονομήσω, μετὰ τὸν θάνατόν της, τὴν μεγάλην περιουσίαν της. Δεκαοκτὼ μῆνες παρῆλθον ἀφοῦ ἄφησα τὴν οἰκογενειάν μου, ὅτε μίαν ἡμέραν νέος τις ἦλθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ μὲ φέρῃ εἰδήσεις περὶ τῆς μητρός μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου· ὑπεδέχθη φίλοφρῶνως ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον μὲ ἐσύσταινον ὡς ἀδελφὸν τὰ δύο προσφιλέστερά μοι εἰς τὸν κόσμον ὄντα. 'Ο νέος ἐπανῆλθε συνεχῶς νὰ μὲ ἰδῇ, μὲ ὠμίλησε περὶ τοῦ ἔρωτός του, καὶ κατώρθωσε ν' ἀνταγαπηθῇ παρ' ἐμοῦ· ἠσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκχύσω τὴν καρδίαν μου πλήρη εὐτυχίας εἰς τὴν καρδίαν φίλης τινός· ἔγραψα λοιπὸν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου τὸν ἔρωτά μου πρὸς τὸν 'Ερρίκον Φρουμῆθ, καὶ τῆς ἔλεγον περὶ τοῦ μέλλοντος συνοικεσίου μας. . . Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τῆς μητρός μου· λέγουσαν

« 'Η ἀδελφὴ σου ἀπέθανεν! ἡ ἀδελφὴ σου ἐφαρμακεύθη. 'Ο ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς ἦτον ὁ μνηστήρ της. Υἱγαίαινε, δὲν θὰ ἐπιζήσω οὐδ' ἐγὼ μετὰ τὴν σκληρὰν ταύτην δυστυχίαν. 'Ο Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ, ὅτι θέλω νὰ ἀποθάνω ὡς ἡ ἀδελφὴ σου! »

'Ανεχώρησα διὰ τὴν ἐξοχὴν, ὅπου κατῴκει ἡ μητήρ μου, ὅκτῳ μίλια μακρὰν τοῦ Λονδίνου. . . Φεῦ! τὸ γράμμα εἶπε τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ ἔμενον πλέον παρὰ δύο πτώματα!

'Ότε ἐπανῆλθον, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἰς Λονδίνον, ὁ 'Ερρίκος ἦλθε πρὸς με, ὡχρὸς καὶ εἰς κατὰστασιν τρομερᾶς ταραχῆς.

— 'Αννα, μὲ ἠρώτησε μὲ φωνὴν πένθιμον, μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη;

— 'Επικατάρτος ὁ προδότης καὶ ὁ φονεὺς! ἀνέκραξα.

— 'Ακουσε, εἶπεν οὗτος, μ' ἐφρόνευσε καὶ θ' ἀποθάνω ἀμέσως· ἀλλ' ὁ θάνατος δὲν θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τοῦ ἔρωτός μου, ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ μου θὰ προσκολληθῇ εἰς ἐσὲ καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ, παρὰ καθ' ἣν ἡμέραν ὁ θάνατος θὰ κλεισθῇ ἐπὶ τοῦ σώματός σου.

Τὸν διέταξα διὰ σχήματος νὰ ἐξέλθῃ· μὲ ὑπήκουσε σιωπηλῶς. Τὴν ἐπαύριον ἐπαρουσιάσθη ἐκ νέου· ἀπηγόρευσα νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ εἰσέλθῃ. . . 'Επανήρχετο

καθ' ἐκαστήν οὕτω, χωρίς ποτὲ νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσδύσῃ μέχρις ἐμοῦ. . . Μιαν ἐσπέραν ἤυρα τὸ πτώμα του κείμενον ἐκτάδην εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας τῆς θεῖας μου. . . Ἐκτοτε καθ' ἐκαστήν περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔρχεται, μὲ τείνει τὴν χεῖρα, μὲ κράζει, καὶ εἶμαι ἡναγκασμένη νὰ τὸν διώκω. Οὐδ' ἡ ἐργασία, οὐδ' αἱ παρακλήσεις, οὐδ' αἱ διασκεδάσεις ἐδυνήθησαν νὰ μὲ ἀπαλλάξωσι τῆς φοβερᾶς ταύτης ὀπτασίας.

Ἐκρυσε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖρας της, ἐπειδὴ τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανεν αἰωνιδίως μεσονύκτιον. . .

— Ἐρρίκει! Ἐρρίκει! ἀνέκραξεν αὐτὴ, σὲ καταρρώμαι! μὴν ἐλπίζης παρ' ἐμοῦ οὐδὲ συγχώρησιν, οὐδὲ δεήσεις! ἐπίστρεψον εἰς τὸν ἄδην, ὅστις σὲ ἐξέμεσεν. Ἀπὸ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου πρέπει νὰ ζητήσῃς συγχώρησιν. . .

Καὶ ὑπέπεσεν ἐκ νέου εἰς νευρικὴν κρίσιν, ὁμοίαν μ' ἐκείνην τῆς ὁποίας ἐγένετο μάρτυς ἡ Κ. Ταλλιέν, τὴν ἡμέραν τῆς ἀρίξεως τῆς Κ. Ἀννης Ῥαδκλίφης.

Ἡ ξένη ἀνεχώρησε τὴν ἐπαύριον εἰς Λονδίνον, ὅπου ἐδημοσίευσεν ἀλληλοδιαδόχως τὰ μυστήρια τοῦ Οὐδὸλφου, καὶ τὸν Ἰταλόν, ἡ τὸ ἐξομολογητήριον τῶν μετανοούντων Μαύρων.

Δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν σήμερον περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ ὅποιον προήγαγον τὰ μυθιστορήματα ταῦτα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανισεώς των. Ἐν τούτοις αἱ μαρτυρίαι τῶν συγχρόνων κριτικῶν συμφωνοῦσιν, ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα ἔλαβον ἀπέραντον, ἀνήκουστον ἐπιτυχίαν, καὶ κατὰ τὰ φαινόμενα, ὅχι κατωτέραν τῆς δημοτικότητος, τὴν ὁποίαν ὁ Βαλτερσκότ ἀπολαύει σήμερον.

Ἦδὲ οἱ Ῥωμοῖοι τῆς Ἀννης Ῥαδκλίφης δὲν μᾶς φαίνονται πλέον, εἰμὴ κῆματα φαντασίας πασχούσης, ἐκχειλιζομένης, πλήρης ὀφθαλμοπλάνησεως καὶ παραφροσύνης. Ἡ ἀσυνάρτητος πλοκὴ τῆς δὲν στερεῖται μ' ὅλα ταῦτα χάριτός τινος, ἐκπλήξεως καὶ δραματικότητος. Οἱ χαρακτήρες τῶν προσώπων δὲν παρουσιάζουν οὐδεμίαν παρατηρητικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἀναγνωρίζεις τις πανταχοῦ ιδιοτροπίας ἀτάκτου φαντασίας καὶ παντελὴ διαφθορὰν αἰσθήσεων καὶ φιλοκαλίας.

Ἡ Ἄννα Ῥαδκλίφη ἐνυμφεύθη τὸ 1807 χωρίς νὰ δυνηθῇ, διὰ τοῦ γάμου της, ν' ἀπαραχθῇ τῆς ὀφθαλμοπλάνησεως, ἥτις τὴν κατεδίωκεν. Ἀποσυρθεῖσα εἰς τὸ Δινκόλν, πλησίον τοῦ Λονδίνου, ἀπέθανεν ἐκεῖ τὴν 7 Φεβρουαρίου 1823 εἰς ἡλικίαν 63 ἐτῶν.

Η.

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΔΟΜΗΤΚΟΥ.

(Αἴτιον.)

Περιηγητὴς τις, διατρίψας εἰς Αἴτιον κατὰ τὰ ἔτη 1830 καὶ 1831, ὁ Κ. Ριχάρδος Χίλλ, ἔγραψε σπουδαιότατας ἐπιστολάς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δημοκρατίας ταύτης, τῆς ἤδη αὐτοκρατορίας διὰ τοῦ Σουλίου γενομένης. Περιέγραψε τὴν θέαν τῶν πόλεων καὶ πεδιάδων, τὰ ἔθνη τῶν μαύρων, τὰς ἐργασίας των, τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν πόρον, βραδείαν μὲν, ἀλλ' ἀναμφισβήτητον, τοῦ διανοητικοῦ

καὶ τῆς ἡθικῆς των, ἀρ' οὗτου διὰ τινος ἐπαναστάσεως ἔγινον ἐλεύθεροι. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν δὲ τούτων τοῦ Κ. Χίλλ, δημοσιευθεῖσων ὑπὸ τοῦ Κ. Μακωλέυ, ἐξάγωμεν τὸ παρὸν ἄρθρον μας.

« Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πρίγκηπος (Port-au-Prince) τὴν 16 Ἰουνίου 1830 εἶχα μᾶθαι τὰς σημαντικὰς ζημίας, τὰς ὑπὸ τινος πυρκαϊᾶς προξενηθείσας τῇ πόλει ταύτῃ, καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐμελλον νὰ ἴδω εἰς αὐτὴν μελαγχολικὸν τι μόνον ἐρείπιον, ἐκτεταμένον τινὰ σωρὸν συντριμμάτων· ἀλλ' ἀνφοδωμήσαν ἐν αὐτῇ ἤδη πάμπολλα κτίρια χαρίεντα καὶ στερεὰ, ἀποτελέσμα τῆς ασφαλείας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ἀγνωρισθεῖσα τοῦ Αἴτιου ἀνεξαρτησία πρὸς τὴν ἰδιοκτησίαν. Αἱ οἰκοδομαὶ αὗται δὲν ὁμοιάζουσι τὰ τῆς προτέρας πόλεως περιεχούσης εὐτελεῖς ἐκ ξυλικῆς οἰκίας, ἀλλὰ κατασκευάσθησαν δι' ἀρχιτεκτονικῆς ὁλως νέας, μὲ στοὰς πολυπληθεῖς, μὲ κιονοστοιχίας, ἐφ' ὧν ἐπικείμεται βαρεῖαι κωρονίδες καὶ μὲ δρύφρακτα τὴν περιφέρειαν τῶν ὀροφῶν καταστολίζοντα· τὰ δὲ βάπεδα ὅχι μόνον τῆς πρώτης ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνωτέρας ὀροφῆς εἰς καταστρωμμένα ἐκ μαρμαροῦ καὶ λίθων ποικιλοχρῶν. Αἱ στέγαι σκεπάζονται διὰ κεράμων ἢ σχιστολίθου, τὰ ἐργοστάσια δὲ ἀνδρῶν ἀφάρτων ὑπὸ τοῦ πυρός, ἔχοντα θύρας καὶ παράθυρα ἐκ σιδήρου. Ἦδον μὲν μεγίστην αἰσθάνεσιν, εὐρισκόμενος εἰς τὰ μαρμαρόστρωτα ταῦτα ἄνδρα τῶν ἀνωτέρων ὀροφῶν ἀναπνέειν τὴν δροσερὰν αὐραν ἀτμοσφαῖρας καθαρᾶς, καὶ βλέπεις ἀποψιν θελκτικωτάτην! Ἐπίσης δὲ καὶ τῶν οἰκῶν ὁ εὐτεπισμός δὲν εἶναι κατώτερος παντοῦ βλέπεις ἐπιπλά χαρίεστατα ἐξ ἀνακαρδίου (accajou) τοῦ πολυτιμοῦ καὶ πολυχρήστου τούτου προϊόντος τῆς νήσου, ὑπ' αὐτῶν τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ Αἴτιου κατασκευαζόμενα, κάτοπτρα διὰ κεχρυσωμένων πλαισίων περιεσπασμένα κατὰ τὸν γαλλικὸν συρμόν, χρυσοστόλιστα ὠρολόγια τοιχοκρεμῇ καὶ ἀγγεῖα ἐκ φαρφουρίου ἡντρεπισμένα ἐξ ἀνθῶν καλλιτεχνικῶν, καὶ ἄλλα ὅσα ἀποτελοῦσι τὴν πολυτέλειαν τοῦ Αἴτιου κατ' οὐδὲν κατωτέραν καὶ αὐτῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς. Ἡ πυραμιδοειδὴς στέγασις τῶν οἰκημάτων τούτων ἀπολήγει διὰ τινος ὑπερώου ἐν εἰδῇ πυργίσκου, ὠρισμένου πρὸς ἀνακαίνισιν τοῦ ἀέρος καὶ πρὸς σκοτίαν.

» Ἡ πρωτεύουσα κεῖται ἐπὶ τῆς κατωφερείας ὁροῦς τινός, περιφρουρημένη ὑρ' ὑψωμάτων ἀπροσβλήτων καὶ ὑπὸ κανονοστοιχιῶν. Εἶναι εὐρύαγυος, ἔχει πλείστας βρύσεις ἐπὶ τῶν πλατειῶν ἀνυψωμένων, πρὸς διαφόρους συνοικίας τὸ ὕδωρ διοχετευούσας ἐκ παλαιῶ τινος ὑδραγωγείου· δεξιανὴ δὲ τις ὀκτάγυνος κόσμει τὴν ἀγοράν. Αἱ ὁδοὶ διατέμνονται ἐκατέρωθεν δι' αὐλάκων βαθῶν καὶ ὑπὸ πλακῶν ἐστρωμμένων.

» Τὰ ἀνάκτορα τῆς κυβερνήσεως εἶναι μὲν εὐρύχωρα καὶ εὐάρμοστα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κομψά, μίαν ἔχοντα ὀροφὴν καὶ εἰς τὴν πλατείαν τῶν ἐπιθεωρήσεων πρὸς τὸ ἀνατολικονότιον τῆς πόλεως εὐρισκόμενα. Ἀναβάς τις κλίμακα ἀρκετὰ ὥραιαν εἰσέρχεται ἐν αὐτοῖς, καὶ διερχόμενος στοὰν εὐρείαν ἀφικνεῖται εἰς τὴν αὐθούσαν τῆς ἀκροάσεως. Ἀπαντα τὰ θωμάτια ταῦτα, ἐν εἰς τὸ κοινὸν γίνεται δεκτὸν, εἶναι ἐστρωμμένα ὑπὸ λευκοῦ καὶ μέλανος μαρμαροῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κείμενον εἰς τερπνὴν πεδιάδα παρὰ τοὺς πρόποδας ὀρέων, ὑπ' οὗδ' ἐνός ἄλλου τίσιματος γειτνιαζόμενον, ἀλλ' ὑπὸ κήπων μόνον ἀειθαλῶν περικυκλούμενον, ἀφίεται ἀκαταπαύ-